

зо ся увѣличиха. Псетата неволно прѣкъснаха своитѣ бранителни сигнали отъ рѣвътъ на гробното оржие. Всичкитѣ добитъци бѣха чудесно оплашени и стояхъ въ мъртва тишина. А само канскитѣ плачове и хълцания, отъ женитѣ, дѣвойкитѣ и малолѣтнитѣ дѣтчица ся слушаха и царувахе по цѣлото селско пространство. О, Боже мой! какви ли бѣха тия насилия и беззакония? Что сж за зли духове, които развалнуваха пирующитѣ хорица и имъ бѣ взелили ужасъ отъ тревоги и печаль?! О! това е било религиозното искусство на факиритѣ, бабаитлъка на турската банни-бозушка сгань. Това бѣше плода отъ Мохамеданската алкоранска мждростъ: разорение на челоувѣчеството. Калфалийски Султанъ, съврѣменнитѣ феодалци на това владичество, забилъ полумѣсечниятъ си стигъ верѣдъ селото имъ; като посѣгна съ злоковарна ржка върху живота, имота и честъта на тия мирни и безсилни жители—Бояджийци. Това ся върши въ мирно и тихо врѣме! Спрѣнъ гордиливо верѣдъ селото и ето го виждаме, че испраща своитѣ разбойнически шайки, практикани по свирѣства и челоувѣкоубийства, за да съберятъ и ограбятъ селския имъ дребенъ и едъръ добитъкъ, въ това сжщо врѣме билъ имъ заповѣдалъ, чтото отъ мирнитѣ селяни, ако ся въспротиви нѣкой, то съ огънь и свинець да имъ заплатътъ за добитъка. Така и стана. Въ тая минута, въ която ся слушаха сърдцераздирателни гласове, когато селото бѣше прегазено отъ безобразната черкеска сгань, тогава и ся умъртвяваха невиннитѣ плѣнници и подданници на Султановото царство. Нъ що пъкъ думамъ? Турция не бѣше царство въ тия критически, за насъ Българитѣ, врѣмена. Ти бѣше обърнатата на цѣль разбойнически вертепъ. Челоувѣческа касапница. Тя бѣше страна варварска, царство Ченгисхано, царство на Лойола и аббата Арлонда. Тя даваше